

iPOHÁDKA

KAREL **KOVY** KOVÁŘ

iPohádka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Karel Kovy Kovář
iPohádka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Věnováno Tobě

OBSAH

HLEDÁ SE ŽENICH	7
POZORUJI. A VIDÍM.	21
POD ROUŠKOU NOCI	29
JSOU PRYČ	39
NĚCO TU NESEDÍ	51
ŠÍP Z NEBES	63
NEZNÁMÝ. ZNÁMÁ.	75
NEPŘÁTELE KRÁLOVSTVÍ	85
MODRÉ KOLEČKO	97
CHLAPEC S KUČERAVÝMI VLASY	107
PLÁN B	123
O NÁS VŠECH	141
ŠIRÁ PLÁŇ	153
SELHALA JSEM	161
DVĚ SVATBY A JEDEN POHŘEB	175

KAREL
KOVY
KOVÁŘ

iPOHÁDKA

KAPITOLA PRVNÍ

HLEDÁ SE V ŽENICH

pondělí 19.20

Za devatero horami, devatero plastovým odpadem znečištěnými řekami a jedním vysílačem na vysoké skále se nachází malé království. V malebném údolí se tu tyčí hrad s vysokou věží, obklopený labyrintem uliček a roztomilými domky. Všichni lidé se tu mají náramně dobře, protože jim moudře vládne osvětlený král Bořivoj. Osvětlený tedy, nutno podotknout, nikoli rozumem, ale sluncem, které se právě skrze okno vkradlo do jeho královské komnaty. K čemu by ale v dnešní době nějaký rozum byl, když král všechno pohodlně najde na Králopedii?

„Drahá, kolikrát vám mám připomínat, abyste zatahovala ty žaluzie!“ obrátil se panovník od monitoru na svou choť Ljubu. „Už zase mi svítí na displej a já na něm pak nic nevidím.“

„Tak si zvyšte jas, Bořivoji. Měli jsme k obědu čočku, okno zůstane otevřené,“ odvětila s očividným nezájmem královna a dál cukala prstem po displeji. Její nepřítomný výraz přiměl krále k ustarané otázce, co tak zaujalo její pozornost.

„Rodičinder,“ odvětila a stále upřeně hleděla na obrazovku tabletu.

„Rodičinder? Nebude to snad jako minule, když nám šest dní v kuse vozili balíčky z Pohádkozonu, protože jste si spletla hru s e-shopem?“

„To mi nevyčítejte, Bořivoji! Myslela jsem, že mám do košíku naházet co nejvíc věcí. Mělo to takové hezké animace. Rodičinder je úplně o něčem jiném.“

„A o čem tedy?“

„Vybírám ženicha naší Amálce.“

„Ženicha? Amálce? V aplikaci?“ nestačil se divit panovník a otočil se ve své židli čelem k Ljubě.

„Ano! Urození rodiče sem nahrávají profily svých princů a princezen. Žádné drahé bály, opulentní catering a proplácení cestovních nákladů za kočáry. Levné a rychlé.“

„To zní dobře!“ rozzářil se král, vstal od pracovního stolu a vydal se ke královnině křeslu.

„Třeba tady. Princ Jaromír z Království věčného 5G připojení.“

„Takové království ani neznám.“

„No vidíte, Bořivoji. Kdybyste dával v zeměpisu pozor, tak byste věděl, že se jedná... o jedno z nejbohatších království pohádkové říše?!“ zarazila se královna a oči se jí rozsvítily jako dvě planoucí svíce.

„Nejbohatších?“ podivil se král a zaujatě se nahnul královně přes rameno blíže k displeji. „To by se hodilo. Po těch vašich nákupech na Pohádkozonu bychom alespoň zavřeli pusy tomu otravnému černokněžníkovi Exekutorovi. Oblepil nám tehdy celé království žlutými samolepkami a dodnes nám posílá obsílky.“

„A koukněte na něj, králi, jaký je to pohledný —“

„Černokněžník?“

„Ne. Princ Jaromír,“ zasnila se královna, „ten by na rodinných portrétech úplně zářil.“

„Uklidněte se, drahá, zatím jsme ho ani nepotkali. Co když bude tupý jako meč po celodenní bitvě?“

„Kdepak. Podívejte, tady cituje Arabelu. Ten bude mít určitě vystudovanou prestižní pohádkovou univerzitu. Možná nějakou zahraniční. Když má tak bohaté rodiče, nebylo by ...“

„Počkejte, vraťte to!“ vyhrkl král a začal se sápat po tabletu.

„Co myslíte?“

„Tu předchozí fotku. Ano! Tuhle. Podívejte. Vidíte ten plášť?“ ukazoval král zuřivě na zobrazenou fotku.

„Bořivoji, vždyť to je ...“

„Univerzita Fairytale v Hradvaru,“ konsternovaně zíral vladař do tabletu.

Královna konečně odlepila oči od displeje, pohlédla přímo do světa, které do komnaty pronikalo otevřeným oknem, a s teatrálním údivem vyřkla název sídla nejprestižnější univerzity. „Hradvard!“ Oči jako by se jí proměnily v drahokamy. „Víte, Bořivoji, jako malá jsem snila, že tam budu studovat. Chodily tam obě mé oblíbené královny. Eliška Přemyslovna i Marie Terezie Habsburská. Četla jsem jejich autobiografie a každá té škole věnovala celou kapitolu. Obří hrad s nekonečnými chodbami, soupeřící koleje a školní turnaje. Chtěla jsem to taky zažít, než mi rodiče řekli, že nejsem dost chytrá, abych na takové univerzitě uspěla.“

„Vždyť to není pravda, má nejdražší,“ začal s utěšováním král.

„Samozřejmě že není! Jenom měli prázdné truhlice, ale to mi nechtěli přiznat. Takže jsem si kvůli jejich pokladnici plné pavučin celou pubertu myslela, že jsem hloupá, k ničemu a nikdy nic nedokážu.“

„No vidíte, a kam jste to dotáhla.“

„To spíš vy jste mě dotáhl sem, drahý. A já vám za to děkuji. Jste to nejlepší, co mě mohlo v životě potkat,“ otočila se královna na svého manžela, který se začal zcela nekrálovsky červenat.

„Ljubo má nejmilej...“

„Hned po Pohádkozonu samozřejmě. Ten výběr zboží mají geniální.“

„Vy abyste to něčím neshodila,“ zasmál se král a políbil svou choť na čelo. „Ale zpět k Jaromírovi. Neměli bychom ho ukázat Amálce? Zjistit, jestli se jí zamlouvá.“

„V žádném případě!“ vyhrkla královna, prudce se zvedla z křesla a začala nervózně pochodovat po komnatě. Vysvětlovala manželovi, že Amálka by na Jaromírovi hned začala hledat chyby. A že na každém vždycky něco najde. Velký nos, špatný hudební vkus, brnění, které vyšlo z módy, nebo třeba trapný rodinný erb. „Co já vím,“ pokrčila rameny,

došla k oknu, opřela se o parapet a zálibně se rozhlédla po rozsáhlých zahradách před hradem. „My si ho proklepneme hezky sami, Bořivoji. Podle aplikace je jenom 50 kilometrů odsud. Patrně je na cestách a hledá svou vyvolenou.“

„Vy se s ním chcete setkat? Bez Amálky?“ nestačil se divit panovník.

„Samozřejmě. Ideálně někde na neutrální půdě a v přestrojení, ať nebudíme zbytečnou pozornost. Ještě by o nás začal psát ten bulvární plátek Šlest a Amálce by to hned vyklopily její měšťanské kamarádky, které tu žumpu čtou,“ prohlásila královna rozhodně.

„Dobře tedy. Napište jeho rodičům na Rodičinderu, ať nám na něj dají kontakt.“

Chodbami hradu se mezitím rozlehl pronikavý dívčí smích. Pokud byste následovali svůj sluch, velmi rychle by vás dovedl k bíle natřeným dubovým dveřím, za kterými se skrývá komnata princezny Amálie. Ale rovnou zapomeňte na nějakou Amálku. Jedině Amy! Podle koho si princezna nechává takhle říkat, jasně napovídá plakát zpěvačky Amy Winehouse, který má na dveřích výsadní postavení. Interpretka vás na princeznině území vítá přátelsky zdviženým prostředníčkem a nápisem „Fuck off!“ Krásné, zapadajícím sluncem prosvětlené komnatě vévodí obrovská postel, na které se povalují tři slečny. Tu první, urozenou, už znáte. Za pár týdnů plnoletá princezna Amy. Zlé jazyky tvrdí, že je to povrchní rozmazlená slečinka. Zkuste se ale udržet nohama na zemi, když se vám už od kolébky všichni klaní až k zemi a dělají, co vám na očích vidí. Její bližší okolí našťestí ví, že je to velmi přemýšlivá mladá dáma, která ráda čte a dělá si poctivé výpisky z rozličných dokumentů na Čáryflixu. Oči má modré jako smrt operačního systému Windows, blond vlasy delší než reklamu před videem a její úsměv by prodal jakoukoli zubní pastu, než bys řekl švec.

A právě ševcem a krejčím v jedné osobě, dokonce tím královským, je tatínek druhé z dívek, Elvíry. Té nikdo neřekne jinak než El. Její dlouhé zrzavé vlasy, pihovatá tvář a krása, která si nezádá s tou vilí, zlomily srdce nejednomu měšťanskému chlapci. Krejčovské řemeslo po otci ve svých osmnácti letech už brzy převezme a ten si ji pro roli královské švadleny náležitě piplá. Šít se naučila překrásně. Především pak umí k nerozeznání věrně napodobit značkové šaty od prestižních módních domů, což oceňuje královna. Nejenže tím ušetří za ošacení, ale ještě sklízí od ostatních šlechticů komplimenty za volbu oděvu. Urozené dámy jen stěží skrývají bledou závist. Kdyby tak věděly...

Třetí dívka, Markéta, je influencerka neboli — jak se v pohádkové říši říká — vlivnice. Vydala už třetí kuchařku s recepty na lektvary. Její videa, ve kterých rozličné elixýry vaří, patří k nejsledovanějším v celém království. Ačkoli roztodivné tekutiny podivuhodných barev většinou moc nefungují, otevřela Markéta minulý týden už třetí kamenný obchod a je na dobré cestě k tomu, stát se nejmladší zlaťákovou milionářkou království. A je to další kráska do party. Sice možná nezapadá do klasické definice krásy, všechno ale kompenzuje její sebevědomí a charisma. Obléká se extravagantně, barví si vlasy snad všemi představitelnými odstíny a kombinacemi barev a jednou za čas si hlavu úplně oholí. Mnoho měšťanů na ni pohlíží z vysoka — pochází totiž z prostých poměrů —, ale Markéta si s tím hlavu neláme. Je pověstná svým pronikavým smíchem, záměrně trapným humorem, nelítostným sarkasmem a schopností argumentačně uzemnit kohokoli, kdo se s ní pustí do křížku.

„Čti. Čti! Co je další otázka?“ ptala se dychtivě princezna na pokračování online kvízu, který společně vyplňovaly.

„Jaké boty nosila Popelka ve slavné pohádce?“ přečetla otázku Elvíra a bezradně se od monitoru otočila na princeznu Amálku.

„El? To je snad jasné, ne? Přece —“

„Samozřejmě, je to jasný, Elvíro,“ přerušila princeznu Markéta, „klasický sneakersky z retro edice. Fajfky, nebo proužky, to je fuk. Byla prostě lit. Pope-lit-ka. Chňo, chňo, chňo!“ Markéta měla ve zvyku hlasitě se smát vlastním vtipům, a předejít tak trapnému tichu, které pokaždé nevyhnutelně hrozilo.

„To snad nemyslíš vážně, Markéto. Zaprvé Popelitka zní jako Ige-litka a zadruhé samozřejmě nenosila tenisky, ale...“ než však stihla princezna doříct větu, ozvala se opět krejčovská dcera Elvíra.

„Souhlasím, Markéto. Tenisky ani náhodou. Nemohla mít airy nebo ultraboosty, když tam byla furt šílená kosa a metry sněhu. Ta musela nosit aspoň kozačky, ne?“

Princezna se bezradně chytla za hlavu. „To se mi snad zdá, holky. Žádné tenisky nebo kozačky, ale krásné střevíčky! Copak ani jedna z vás neviděla Popelku?“

„Viděla. Na hřbitově ve vedlejším království,“ odvětila Markéta. Následovalo doslova hrobové ticho. Na hřbitově? Amálka s Elvírou na sebe nechápavě pohlédly a Markéta pokračovala.

„Bohužel, holky, je to tak. Byl kolem toho obrovský skandál. Zemřela na silnou alergickou reakci.“

„Markét, co to povídáš. Všichni přece vědí, že rozlouskla tři oříšky a díky tomu všechno dobře dopadlo,“ namítala Amálka.

„Má drahá urozená kamarádko, absolutně mě šokuje, že to nevíš,“ obrátila oči v sloup Markéta, převalila se na kraj postele a vstala. „Psaly o tom tehdy bulváry po celé pohádkové říši. Jasně, v říši obyčejných lidí si to pro sebe hezky přikrášlili, ale dobře víme, že to všechno bylo jinak. Jako vždycky!“

Vtom do konverzace vstoupí Elvíra: „Už někdo přišel na to, jak se vlastně v té jejich říši dozvídají o tom, co se u nás děje?“

„O tom jsem viděla dokument,“ vyhrkla Amy.

„Říkali, že to pořád ještě nikdo nerozlouskl. Je to tak stovky let, takže internet za to nemůže. Spekuluje se, že by mohl existovat někdo, kdo dokáže přecházet mezi říšemi,“ zamyslela se Amy.

„A proč se lidi nesnažíme nějak kontaktovat?“ divila se Elvíra.

„Proboha, to jsou otázky. Dovedeš si představit, co by se stalo, El?“ chopila se slova Markéta. „Vždycky když lidé objevili nějaký nový kus země, tak buď všechny původní obyvatele povraždili, nebo z nich v lepším případě udělali otroky. Už vidím, jak tu náš hrad předělají na disneyland. Já bych dělala cukrovou vatu, Amálka by si fotila selfička s turisty a Elvíra by šila merč. To by tak hrálo,“ rozvášnila se vlivnice.

„A navíc by se nás báli, páč tu máme draky, trpaslíky, elfy a kdo ví jakou další havěť,“ přidala se princezna.

„Jakou havěť? Můj přítel je elf a —“

„No už jsem se bála, že to dneska nezmíníš, Markéto. Stejně si na tobě chce jenom nahonit followery! Celej jeho Anagram je plnej tebe a jeho břišáků. Markéta, břišák, Markéta, břišák...“

„Holky, holky! Klídek. Super konverzace, ale zpátky k Popelce. Kde ta reálně žila, Markéto?“

Elvíra sice uhasila vznikající hádku hned v zárodku, kdyby však tušila, jaká hrozivá historka bude následovat, možná by raději bývala nezasahovala. Ale už nebylo cesty zpět. Popelčin pravdivý příběh musel zaznít. Markéta se zhluboka nadechla.

„Bylo to samozřejmě úplně jinak, než se tvrdí v pohádce...

Opravdová Popelka žila v Koprodukčním království, jenom pár set kilometrů od nás. Ve skutečnosti postřelila šípem prince, byla označena za nebezpečnou teroristku a vyhlásili po ní pát-rání. Její otec, velmi populární moderátor silvestrovských bálů v Koprodukčním království, byl kvůli tomu, co jeho dcera udělala,

okamžitě propuštěn ze služeb tamního režimu. Popelka se ocitla na útěku a jediné, co s sebou měla, byla mluvící sova, po které dala otci vědět, kde se skrývá. Prosila ho, aby jí přivezl nějaké jídlo. Jenže režim v Koprodukčním království mu sebral všechny majetek a on chodil po žebrotě. Jediné, co jí mohl dát, byl pytlík arašídů. Oříšky. Bohužel netušil, že je na ně alergická, a tak mu v náruči skonala. Stačilo, aby snědla jen tři.“

„Ježiš, to je příšerný,“ vydechla s pusou dokořán Amy, sedící na kraji postele.

„No je jasný, že se to muselo pro svět lidí přepsat. Dovedete si představit, že by tam u nich rok co rok pod stromkem celé rodiny čučely na příběh teroristky, kterou zabije alergická reakce na arašidy?“

Markéta se nahnula k ležící Elvíře a šeptla: „S tím na mě vůbec nechod, El. Tam si vyprávějí věci, že by ses divila.“ Markéta začala dramaticky pochodovat kolem postele a rukama rozhazovala, jako by snad po pokoji létalo hejno vos. „Co takový Jeníček a Mařenka. No? Jak tam dvě děcka upečou pomatenou seniorku, která je chtěla vykrmit a sežrat? Dva malí vrazi šoupli do pece psychopatku s kanibalskými sklony, které tamní sociální systém nedokázal pomoci a poskytnout jí léčbu. Peče se zaživa, všechno dobře dopadlo. Hurá! Dobrou noc a sladké sny, děti.“

„Nebo ta o Červené karkulce,“ nadhodila Elvíra. „Chachá. To je brutální bizár, že jo, Markéto?“

Všechny tři slečny kroutily hlavami nad příběhem vlka, který sežral opuštěnou důchodkyni a nezletilou turistku, načež zvíře zaživa rozpáral pochybný myslivec.

„Obě ochechule z vlka vyskočí a na odplatu do něj narvou hromadu šutrů, sešijou ho a to nebohý zvíře nakonec spáchá sebevraždu skokem do studny. Fuj!“ zkrivila obličej Markéta.

„Co by na to řekli ochránci zvířat?“

„Spíš ti, co z té studny pak pili, chňo, chňo, chňo!“ prskala smíchy Markéta.

„No počkejte holky, takže tady u nás se nic takovýho nestalo? Ani Jeníček, ani Mařenka, ani Karkulka?“ divila se rozčarovaná Elvíra.

„Jasně že stalo. Tehdy si lidi ještě nemuseli naši historii balit do cukrový vaty, aby ji zvládli psychicky unést. Ale říkat to dětem? No prostě tyhle pohádky jsou strašně starý. V té době, kdy se ty věci staly, to byly temný časy v obou říších.“

„Temný?“

„Jo, temný, El. Tak zaprvý žádný internet, to je nejhorší. A za druhý neustálý vraždění, pečení zaživa, únosy princezen, krvelační loupežníci, úchylní staří černokněžníci, týrání zvířat a tak dále. Děly se tu divný věci. A nejen tady. I v říši lidí,“ hřímala Markéta.

„Co třeba?“

„Upalovaly se čarodějnice. Což byly většinou jen holky, který bavilo sbírat bylinky a kytky, dělat masti a pomáhat lidem. To by dneska museli upálit každou druhou vlivnici.“

Vášnivou konverzaci o všem a o ničem nečekaně přerušilo rozražení dveří. Do místnosti vtrhl velmi rozrušený královský rádce.

„Aloisi, co jsem vám říkala o klepání?“

„Princezno, na takové věci není čas. Poběžte. Všechny!“